העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין אלה שדבריהם נדפסים בעמוד זה יזכה מדי שבוע בפרס של 10 ל״י. הזוכה השבוע הוא „שחקן״, תל־אביב, שכתובתו שמורה במערכת.

ברכה

בערב בו נבחר יצחק בן־צבי לנשיא מדינת ישראל, צבאו אלפי אנשים על הצריף הקטן שלו בירושלים וערכו תרועת הידד לכבוד הנשיא החדש.

יצאה רחל ינאית בן־צבי מפתח הצריף החוצה, הניפה את ידיה וקראה:

„שלום, המונים!״

הערות=שוליים

אם לדון לפי הרציחות החוזרות ונשנות, הולך וגדל מספר החיילים המטורפים בירדן . . .

...כל המדינה הזאת הפכה כבר לחופיינאטוריום.

★ ★ ★

הוועידות האינסופיות בעניין הסואץ הולידו הגדרה חדשה . . .

...וועידה בינלאומית — כנס שבו מחליטים מתי והיכן תתקיים הוועידה הבינלאומית הבאה.

אליעזר קובלסקי, חיפה

★ ★ ★

הממשלה, הלוחמת בעליית המחירים, החליטה על העלאה ניכרת של תעריפי חברת החשמל . . .

...מדיניות כזאת גורמת לצרכן חושך בעיניים.

★ ★ ★

אחרי תשובתה הנמרצת של גולדה מאיר לגנראל ברנס, אומרים כי . . .

...מדיניות־החוץ של ישראל קיבלה סוף סוף כוח גברא.

צברים בינקות

ההבדל הקטן

באר־אורה היא כמעט מחוץ למדינת ישראל, לכן לא מקפידים שם כל כך על הגינונים שבין חיילים למפקדיהם. יום אחד נסעה ציפי, הרב־טוראית של באר־אורה, לאחד המחנות בצפון. צמאה מן הדרך הארוכה, נכנסה לשק״ם כדי לשתות משהו. לא היה איכפת לה ב־מיוחד שזהו דווקא השק״ם של הקצינים.

„תן לי תסס,״ אמרה לשק״מיסט.

„חיילת!״ אמר השק״מיסט, „זה רק לקצינים וסמלים!״

„בסדר,״ ענתה ציפי, „אז תן סמטר.״

רפי אילון, אילת

זה עוד כלום

מתי נסע פעם עם החברה בכביש הסרגל על 140 בערך. החברה התחילו להיות קצת לבנים, בגלל השפעת מזג־האויר, אבל מתי לא התרגש. הוא הסתכל לכל הצדדים מלבד לצד שאליו נסעה המכונה, ואמר בבוז: „גם זאת מהירות? פעם עברתי את כביש הסרגל בכלל בלי זמן.״

★ ★ ★

הזהרו מחיקויים

דינה ודליה הן תאומות, והן מש־תמשות בזה כדי לסדר את החברה. יום אחד, דינה שלחה את דליה להיפגש במקומה עם איזה בחור שהכירה לא מזמן.

איך שהם נפגשים ומתחילים ללכת, הבחור רצה לחלק לה מחמאה. „שמע־תי מהחברה,״ אמר, „שיש לך אחות נורא עקומה.״

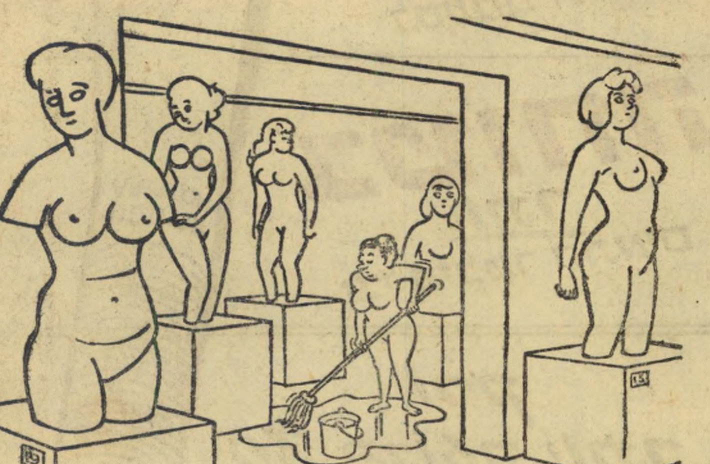

זה שמתוח - מתוח

רצית? - קח!

זאב ברלינסקי ומרדכי בן־זאב, שחקני „התיאטרון הקאמרי״, הם צמד־חמד. בכל הצגה נותנים להם תפקיד זה בצד זה, וכך היה גם בהצגת „רוויזור״ של גוגול: ברלינסקי ובן־זאב שיחקו את זוג האצילים הקטנים בובצ׳ינסקי ודובצ׳ינסקי, הרואים לראשונה את הרוויזור־כביכול מגיע לאכסניה של העיירה ורצים לבשר על כך בביתו של ראש־העיר. בהגיעם למקום הם מתחילים. כדרכם להתווכח: „אני אספר, דובצ׳ינסקי!״ „לא, הנח לי לספר, בובצ׳ינסקי!״ „אתה אינך יודע לספר, דובצ׳ינסקי! הנח לי לספר.״ „לא, בובצ׳ינסקי, אני ראיתי אותו ראשון!״ כך נמשך הוויכוח דקות אחדות, ולבסוף צריך בובצ׳ינסקי, הוא ברלינסקי, להכניע את יריבו ולספר באוזני ראש העיר את הסיפור המפורט על כניסתו החשאית של הרוויזור העירה.

אולם לא איש כברלינסקי יניח להזדמנות כזאת לחלוף. אין כמוהו חובב לארגן על־רגל־אחת הצגה בתוך הצגה. באחת ההצגות של „רוויזור״, כאשר הוויכוח הקבוע התקרב לסיומו, אמר פתאום ברלינסקי: „טוב, דובצ׳ינסקי, אתה כל כך רוצה לספר — מילא, ספר אתה!״ בן־זאב לא ידע כמובן אף מלה אחת מן הטקסט של הסיפור, השייך לברלינסקי. הוא נשאר על הבמה בפה פעור, כשהוא מנסה לגמגם משהו. מלא הנאה, הניח ברלינסקי לסצינה להימשך כמעט דקה שלימה, ולבסוף הפסיק את בן־זאב באמרו: „אתה רואה, דובצ׳ינסקי, אמרתי לך שאינך יודע לספר. ועכשיו, הנח לי. אני אספר את הסיפור...״

שחקן, תל־אביב

אונה (8) הלכה לחפש את חברתה רנה בחדר־ההורים. משלא מצאה אר תה, שבה ומסרה דו״ח: „רגנה איננה בחדר. אבא שלה משחק לבדו.״

קיבוץ פלמ״ח־צובה

★ ★ ★

יוסי (4;3) הוזמן לחגיגת יום־הולדת אצל חברו, ונשאל על־ידי המארח הצעיר: „על־יד מי היית רוצה לשבת?״

ענה יוסי מניה וביה: „על־יד העוגה״.

אורי פתאל, תל־אביב

★ ★ ★

בני רוני (8) התעקש ודרש שאספר לו לפני השינה עוד סיפור. „לך לישון, בן סורר ומורה!״ אמרתי לו.

„נכון,״ ענה הבחור, „אני באמת בן של מורה.״

אביו אליעזר גוזה, ראשון־לציון

את נוקי הדאיגה העובדה ששיניה התחילו לנשור. „הדסי,״ אמרה ל־אחותה, „כל השיניים נופלות לי. אולי לא יצמחו לי אחרות?״

„אין דבר,״ ניחמה אותה הדס, „או־לי יצמחו לך במקום זה שיני־זהב.״

קיבוץ רביבים

★ ★ ★

יצחק (3;9) סיים את ארוחתו. אמרתי לו: „בעת תהיה גיבור כמו בר־כוכבא.״

ענה לי: „אמא, ואם את תגמרי את האוכל תהיי בר־כוכבאית!״

אמו חנה ניצן, תל־אביב

שתי דקות אינטליגנציה

הלוך וחזור

התשובה לכל שאלה היא שתי מלים — האחת נקראת מההתחלה לסוף, והשנית, אותה מלה כשקוראים אותה מהסוף להתחלה (כמו „רצח״ ו„חצר״, למשל).

(1) סביבו היה פולחן — סביבה יש וועידות. (2) איש־צבא ישראלי — תכונתו של צבא יעיל. (3) תוצאת נצחון בקרב — משכן לסמל השלום. (4) הוא שבת מנסיעה — עליו אסור לדרוך. (5) הוא נועד ליישר — הוא נועד לעקם. (6) הוא שייך לעתיד — בו נוצר בן־העתיד. (7) הוא נשק מגן — הוא מחוסר־מגן. (8) הוא עדיין חם — הוא נועד לחמם. (9) הוא חסר טעם — היא בעלת טעם. (10) הוא עיקר הגוף — והוא כל היתר. (11) הוא דמות תנ״כית מימי יעקב אבינו — וזה התואר המתאים לו. (12) הוא יום שאינו חג — ובו כל הימים.

שבח חיים, חיפה ושלמה מרדכי, תל־אביב

★ ★ ★

תשובות: (1) צאוס — סואץ. (2) דיין — נייד. (3) כבוש — שובך. (4) אשד — דשא. (5) פלס — סלף. (6) מזור — רחם. (7) שלח — חלש. (8) רמץ — צמר. (9) תפל — לפת. (10) ראש — שאר. (11) לבן — נבל. (12) חול — לוח.

קשקשת

הקוראים מוזמנים לחבר כותרות לקש־קשת זאת. התוצאות יתפרסמו בגליון 993, בעוד שבועיים.

טעות לעולם צודקת

שר הצואר, מר לוי אשכול. (הארץ)

נחת ליקסי, ירושלים

בו נתלה האזרח עד צאת פרוסתו.

תיירת, בתורה. כליות יופי. (ידיעות אחרונות)

מרדכי רן, תל־אביב

בוחן כליות ולב.

טורי הייעוץ של עתונים וכתבי־עת. (מעריב)

זכריהו בן־יוסף, תל־אביב

הדנים בבעיות המתסרות בעולם.

משטרת ישראל נעדרת. (מעריב)

שמואל תמר, טבריה

המוצא הישר מתבקש להתקשר עם הניידת הראשונה.